

вото, седналъ на трапезата и извикалъ булката да му цѣлува ржка. После заповѣдалъ да забиятъ отново тѣпанитѣ, да пискатъ зурлитѣ — сватбата да правятъ.

Чудѣли се всички. Тихъ и за присмѣхъ изглеждалъ великана, а тѣ си съ огънь играели. Не имъ било за боя, дето яли. Дума искали да чуятъ отъ юнака. И за всички обадилъ се сега царъ Вълкашинъ и така запиталъ незнайния лудетина:

— Хвала ти, юначе, дето булката избави и ни заслужено натупа. Я ми кажи, отъ кѣде си? Кой си? Такъвъ юнакъ не бѣхме виждали?

И така отговорилъ юнакътъ:

— Почетъ ти струвамъ, царю! Кой съмъ и отъ кѣде, не знамъ. Вълчица е моята кърмачка, звѣрска хралупа — люлката ми. Татко ми и майка ми пеленаче ме заправили въ гората, три дни и три нощи далече край мѣтния Вардаръ. Той ми снагата изтегли да раста едъръ, а слънцето ми кали сили, та столами съ една шепа да пребивамъ.

Като чулъ тия думи, царъ Вълкашинъ извикалъ отъ радостъ.

— Това е моя синъ, ꙗКрали Марко. Трета вечеръ отъ като се роди, наречници жени предсказаха да бѣде юнакъ, гоненъ и обичанъ, и мене да бие. Падна ми мжка, дето детето ще ме бие и го пратихъ съ слуга три дни и три нощи далече отъ тука, никога очи ми да не го видятъ. Но друго било наречено и то стана.

Протегналъ ржце къмъ юнака и извикалъ:

— Ела ми, синко, да те цѣлуна, че много тжгувахъ за тебе.

Гледалъ съ почуда юнакътъ. А той билъ наистина царски синъ. И не оставилъ празни ржцетѣ на ста-